

Spotify-playlist

Heb je Spotify® Premium? Dan kun je meeluisteren met alle liedjes die mij geïnspireerd hebben tijdens het schrijven van dit boek. Klik hier¹ of zoek de afspeellijst *Kwijt*. Veel plezier!

1. https://open.spotify.com/playlist/6gCcNIiFQTFp0yTbthQ2eT?si=mnLb75LYSxOpGy_1bhb1gg

Kwijt

Bad girls, Volume 1

Cecilia Campos

Published by Bad Girl Books, 2017.

This is a work of fiction. Similarities to real people, places, or events are entirely coincidental.

KWIJT

First edition. August 3, 2017.

Copyright © 2017 Cecilia Campos.

Written by Cecilia Campos.

Proloog

*S*ebastian

Het is bijna tijd. Slechts enkele uren resten mij voordat mijn plan in werking zal treden.

Ooit was ik een complex doolhof van duistere geheimen en onuitgesproken emoties, en zij was het licht dat door de diepste schaduwen heen brak.

Maar het is niet genoeg om haar slechts te bezitten. Nee, we zullen elkaar bezitten, tot er niets anders meer bestaat dan onze liefde.

Ik speel met vuur, dat besef ik dondersgoed, maar dit is veel meer dan een spel. Dit is ons leven, en we zullen er samen voor vechten, koste wat kost.

Voor de buitenwereld ben ik de man die alles bepaalt. De man met een imposante uitstraling en de grote paal voor wie vrouwen hun benen gewillig openen. Maar ik ben veel meer dan dat.

Ik observeer. Ik analyseer. Ik plan. Alles onder controle, tot in de kleinste details.

Schaamte? Geweten? Dat zijn zwaktes die ik niet ken.

Het is mijn stellige overtuiging dat iedereen uiteindelijk krijgt wat hij verdient, op welke manier dan ook. Of het nu gaat om goede karma dat zich uitbetaalt, of om consequenties van slechte keuzes. Ik geloof in een universeel evenwicht dat ervoor zorgt dat de juiste personen op het juiste moment worden beloofd of gestraft.

In mijn zwarte boekje werk ik het laatste cruciale detail uit voor de succesvolle uitvoering van mijn plan: *‘Wanneer wij samen in bed belanden, zal ik de enige man zijn met wie je ooit nog naar bed wilt. Jouw hoofd en hart zullen van mij zijn—en van niemand anders.’*

Maar ik moet mijn woorden verfijnen, want wat wij delen gaat veel verder dan enkel fysiek genot. Nee, hetgeen tussen ons bestaat is van een hogere orde, dat zich niet laat beperken tot slechts één aspect of handeling.

‘Wanneer wij de liefde bedrijven, zal ik de enige zijn met wie je ooit nog wilt zijn. Voor altijd.’

Dat klinkt beter.

Zij is mij vergeten, maar ik zal haar nooit vergeten. Hoe hard ik ook probeer, het lukt me niet om haar uit mijn gedachten te bannen. Ze blijft diepgeworteld in mijn ziel, als een onuitwisbaar merkteken van liefde dat me blijft achtervolgen.

Ergens in mijn hart ligt een diepgewortelde pijn, veroorzaakt door alles wat er in mijn leven gebeurd is en zij, zij lijkt op een of andere onverklaarbare wijze verlichting te kunnen bieden. Heel lang geleden troostte ze mij en dat had ik harder nodig dan dat ik zuurstof nodig had. Die impact die zij op mij heeft gehad, daar weet zij helemaal niets van af.

Het is bijna onbegrijpelijk dat ik zo'n sterke band met haar voel, terwijl ik voor haar niets beteken. Nog niet. Ze weet niet eens wie ik ben! En toch, zonder me te kennen, bezit ze een stukje van mij dat slechts enkelen hebben mogen aanschouwen.

Ze weet het niet, maar haar oma weet het gelukkig wel: ‘Ik zorg ervoor dat ze naar die meeting komt. Maak je geen zorgen.’

‘Dat laat ik allemaal aan jou over, Corrie. Maar ik ben wel benieuwd of ze me nog zal herkennen. Het is lang geleden...’

‘Ach, liefje. Weet jij nog hoe je er toen uitzag? Je was zo mager...niemand die jou toen kende zou je nu nog kunnen herkennen. Je bent nu een sterke, knappe man die de leiding heeft over duizenden mensen wereldwijd.’

‘Het maakt me niet uit of ze me herkent, maar ik wil voorbereid zijn op alles. Er mogen geen verrassingen zijn die mijn plan door de war schoppen.’

‘Geloof me, ze zal het niet doorhebben. Ze was nog maar tien!’ Ja ze was slechts tien jaar oud, inderdaad. Ze besepte het toen natuurlijk niet dat ze een sleutelrol in mijn leven zou spelen. Ik ben wie ik ben door haar. Dankzij haar.

‘Liefje?’ Vraagt haar oma.

‘Ja?’

‘Zorg goed voor mijn meisje.’ De emotie in haar stem is onmiskenbaar.

‘Dat zal ik doen,’ zeg ik vastberaden, want dat ze mij haar meest waardevolle bezit toevertrouwt, geeft me een gevoel van voldoening en trots.

Ik kijk op de klok boven de deur van mijn hotelkamer en zie dat het half drie in de ochtend is. Ik was zo gefocust op mijn plan om Nina te

veroveren, dat ik bijna vergeet dat er ook zakelijk belangrijke zaken spelen. Zoals bijvoorbeeld mijn presentatie aan de medewerkers van Audi Duitsland. Maar dat plan? Dat is kinderspel. Peanuts zou je bijna kunnen zeggen. Slechts een van de puzzelstukjes die horen bij mijn Nina veroveringsplan.

Maar het zal me lukken. Daar ben ik van overtuigd.

Want er is niets dat ik niet kan bereiken. Nothing. Niets. Niente.

Hoofdstuk 1 – Op rolletjes

N*ina* ‘O ja, dat voelt goed.’

Zie je die zwarte Tesla daar? Die daar op het hoekje, half verscholen in de schaduw met de beslagen ramen? Als je goed kijkt, zul je mij daar zien, zittend op zijn schoot, aan de bestuurderskant, mijn slipje subtiel opzij geschoven, mijn rokje omhoog getrokken om mijn middel, terwijl ik hem in een ritmisch tempo tegemoet kom.

Sander is een salesmanager die vaak onderweg is en we kruisen elkaar niet vaak, maar wanneer het gebeurt, weten we precies wat er gaat volgen.

Met zijn charmante glimlach en altijd heerlijke geur, is hij als een magneet die me naar hem toe trekt. Zijn grijze pak accentueert zijn onweerstaanbare voorkomen en ik kan niet anders dan zwichten voor zijn verleidelijke verschijning.

Een van de dingen die ik het meest aantrekkelijk vind, is de pure eenvoud van onze relatie. Er zijn geen complicaties of verwachtingen om ons in de weg te staan. Het draait hier simpelweg om genot - ongecompliceerd en zonder zorgen. We kunnen ons volledig overgeven zonder enige emotionele ballast.

Terwijl ik beweeg, blijft mijn blik aan de zijne gekluisterd. Zijn handen glijden naar de bovenste knoopjes van mijn blouse, die hij moeiteloos losmaakt, en met een soepele beweging bevrijdt hij één van mijn borsten uit mijn kanten beha. Zijn grote hand omvat me volledig, en zonder waarschuwing klemmen zijn tanden zich zachtjes om mijn tepel – niet pijnlijk, maar precies genoeg om me op te winden. Hij kent mijn lichaam door en door en weet exact wat me doet smelten.

Mijn handen glijden als vanzelf naar zijn borst, mijn nagels zachtjes strijkend over zijn huid, terwijl ik zijn shirt open. Wanneer hij mijn andere tepel vastpakt en er lichtjes aan trekt, voel ik de opwindende oplaaierij.

Op dit moment bestaan alleen hij en ik. Alles om ons heen vervaagt. Hij geeft mij een stukje van zichzelf, en ik geef hem hetzelfde in ruil.

Schuld, zorgen en verdriet lossen op, alsof ze nooit bestaan hebben en ik voel me vrij en volledig in het moment levend terwijl er een stoot pure adrenaline door mijn aderen schiet.

'Ik... ik kom bijna,' fluister ik zacht, mijn lippen zoekend naar de zijne, terwijl ik het heerlijke gevoel dat vanuit mijn kern door mijn hele lichaam golft, nog even probeer vast te houden.

'Nu al?' hijgt Sander, terwijl zijn vingers door mijn haren glijden. Hij trekt er zachtjes aan, zodat ik recht in zijn prachtige ogen kijk en ik knik terwijl mijn bewegingen vertragen en hem nog een paar keer diep in me voel.

'Je bent so strak...'zijn adem stukt terwijl hij voelt dat ik dichtbij ben.

Dan neemt hij ineens de controle over, zijn heupen ritmisch tegen de mijne bewegend, zodat we samen dat moment kunnen bereiken.

Het duurt niet lang. Ik rust mijn voorhoofd tegen het zijne en dan bereiken we samen een heerlijk hoogtepunt.

Ik geniet van seks, niet alleen vanwege het orgasme, maar om de hele ervaring. Het onverwachte samenkomen van twee lichamen, met hun verlangens en behoeften op elkaar afgestemd. De volle aandacht die op mij gericht is, waardoor ik me geliefd en gewild voel. De pure fysieke connectie met een ander menselijk wezen, waarbij alle barrières wegsmelten en we één worden. Het geven en ontvangen van plezier en genot, en dan de vrijheid om verder te gaan, open voor alles wat nog komen gaat. Die vrijheid, die onbeperkte stroom van mogelijkheden, geeft me een ongelooflijke kick die me laat zweven op wolken van extase en euforie.

Wanneer Sander en ik we weer tot rust zijn gekomen en ik mezelf zo goed en zo kwaad als dat kan heb opgefrist, zie ik hoe hij me met een speelse glimlach aan het bekijken is.

'Volgende week, zelfde tijd, zelfde plek?' vraagt hij dan opgetogen.

Er is simpelweg geen plek in mijn leven voor Sander. En als ik heel eerlijk ben, is er zelfs geen ruimte voor geen enkele man. Dit beseft ik heel lang geleden al en het is iets waar ik stellig aan vasthoud. Voor mij is er geen twijfel mogelijk: mijn leven is compleet zonder hem of een ander persoon. Dat is mijn bewuste keuze en daar sta ik volledig achter.

Maar ik wil zijn dag natuurlijk niet bederven, dus glimlach ik kort naar hem terug en zeg: 'Wie weet?'

Ik stap uit de auto, sla de deur dicht en begin weg te lopen. Vlak voordat ik uit zicht ben, werp ik nog een ondeugende blik over mijn schouder en geef de lieverd een knipoog.

'IS IT TOO LATE NOW to say sorry?' zing ik enthousiast mee met de hit van Justin Bieber.

Anita en ik noemen hem voor de grap 'Lick me Bieber', naar aanleiding van die videoclip waarin een meisje zijn blote buik likt. Het is een van die grappen die alleen wij begrijpen.

Dat ik graag luidkeels meezing met mijn favoriete nummers terwijl ik in mijn vrachtwagen zit, is een goed bewaard geheim, maar voor mij is er geen betere manier om de werkdag te beginnen.

Maar ineens wordt mijn zang plots onderbroken door mijn telefoon. Ik was zo in gedachten verzonken, dat ik even ervan opschrik en het duurt dan ook even voor ik beseft dat het Anita is die belt.

'Tijgertje! Wat voor sappige verhalen heb je vandaag voor me?' begroet ik haar met mijn gebruikelijke vrolijkheid.

'Trucker Girl! Heb je al gehoord van de speciale vergadering die de hoge heren vrijdag hebben gepland?'

'Ik heb nog helemaal niet de kans gehad om mijn e-mails te checken, meid. Wat hebben ze nu weer?'

'Die mail is al een maand geleden verstuurd, girl... maar goed, er schijnen weer *ontwikkelingen* te zijn vanuit Audi USA Corporate die ze ons persoonlijk willen vertellen. En het hele gebeuren zal daarna afgesloten worden met een groot personeelsfeest. Ze hebben zelfs voor iedereen een hotelkamer geregeld, dus het lijkt een serieuze aangelegenheid. Ik ben benieuwd! Jij komt toch wel?'

'Daar moet ik even over nadenken,' antwoord ik aarzelend.

Normaal gesproken ben ik helemaal van het feesten en zo —ik leef graag in het moment—maar dit komt wel erg last minute... en bovendien is de vrijdag altijd de vaste dag om iets met mijn oma te doen...

'Ik laat het je nog weten,' zeg ik kort.

'Nee, Nina, je móet komen! Wie gaat er anders met me mee lachen om al die hooghartige bedrijfstypes met hun perfect gemanicuurde nagels? En trouwens, John is ook van de partij!'

'John?' zeg ik, mijn interesse gewekt. 'O, dat was ik je nog vertellen te vertellen! Ik kwam hem vorige week nog tegen bij de rustplaats vlakbij Koblenz en hij leek helemaal hoteldebotel op jou!'

Vrachtwagenchauffeur John is een lieve man, jarenlang getrouwd geweest en te lang gevangen in een relatie die niets meer te bieden had. Zombie-achtig noem ik zulke relaties, zonder emotie, zonder liefde... Nu die periode eindelijk achter hem ligt, heeft hij met mijn knotsgekke vriendin Anita een soort knipperlichtrelatie, en ja, daar komt een hoop—laten we zeggen, fysiek plezier bij kijken.

Ik voeg toe: 'Maar je hebt mij toch helemaal niet nodig, als John erbij is? Ik durf te wedden dat jullie het eerste het beste lege kantoor binnensluipen voor een beetje ... nou ja, laten we het maar noemen wat het is: stomende seks ... en dan zit ik daar de hele avond alleen tussen de kantoorpikkies en de droge bitterballen!'

'Maak je geen zorgen girl, ik ben veel te nieuwsgierig naar die *ontwikkelingen* waar ze zo geheimzinnig over doen,' zegt Anita opgewekt. 'Normaal weet ik alles, maar dit keer laten ze niks los.'

Anita is dol op roddels. Als ze een spannend nieuwtje deelt, gaan haar ogen stralen, schieten haar wenkbrauwen omhoog, en verlaagt ze haar stem zodat je dichterbij moet komen.

'En wat die stomende seks betreft ... ik heb besloten om vrijdag een beetje hard to get te spelen,' zegt ze in haar ondeugende toon die ik zo goed ken.

'Hoe bedoel je? Ga je hem soms seks ontzeggen? Alsof jij dat kunt ...één dag zonder?' Van het hele idee moet ik gewoon lachen. 'Misschien vindt John het juist wel fijn om even een adempauze te krijgen ...'

Ik hoor haar aan de andere kant van de lijn zuchten: 'Dat is niet grappig, Nina! Had ik je al verteld dat het de laatste tijd is alsof hij er geen zin meer in heeft? Ik moet élke keer het initiatief nemen. Hij doet wel mee, maar achteraf moppert hij dat hij eigenlijk te moe was en dat we beter konden wachten. Daar word ik zo moe van ...'

'Wauw, dat klinkt niet bepaald zoals ik me John voorstel.'

‘Nee, ik ook niet. En eerlijk gezegd begint het me behoorlijk te irriteren. Dus vrijdag ga ik hem lekker opjutten: ik trek mijn strakste jurkje aan, doe mijn hoogste hakken aan, en ik laat hem lijden. Pas als hij smekend op zijn knieën zit, mag hij misschien iets meer van me verwachten.’

‘Weet je wat de druppel was?’ gaat ze verder, duidelijk nog steeds verontwaardigd. ‘Laatst zat hij YouTube-filmpjes te kijken, terwijl ik zin had in wat anders. Dus ik dacht, ik maak alvast een begin, trek zijn schoenen uit en rits zijn broek open. Hij zei: ‘Wat ben je aan het doen?’ Dus ik zei, ‘Ik ga je verrassen.’ En weet je wat hij toen zei?’

‘Ik weet niet of ik dit wil weten ...’

“No more rape! No more rape!” Zei hij! In het Engels, alsof dat het stoerder maakt of zo. Kun je het geloven? Alsof ik een soort opdringerige heks ben of zo!’

Ik heb een paar seconden nodig om een gepast antwoord te bedenken. Ondanks dat het een bizarre situatie is, weet ik dat het voor Anita echt een probleem is. Seks is belangrijk voor haar, dat weet ik.

‘Ik weet niet goed wat ik moet zeggen, lieverd. Misschien was hij gewoon moe en bedoelde hij het als een grapje? Heb geduld, het komt vast goed.’

‘Ja, ja, maar vrijdag piept hij wel anders, wacht maar af!’ Ze lacht op die duivelse manier die haar zo kenmerkt, met haar hoofd in haar nek en ik lach mee, maar voel toch al een beetje medelijden met John.

‘Over iets anders,’ zegt ze ineens serieus, wat mijn nieuwsgierigheid wekt, want Anita is zelden serieus.

‘Vertel maar.’

‘Ik heb John zover gekregen dat hij ons vrijdag naar het feest rijdt, want dan kan ik je mijn presentatie laten zien die ik maandag moet geven. Is dat goed?’

Natuurlijk, het gaat over werk. Dat is het enige waar Anita echt serieus over is.

‘Is goed, schatje.’

Anita is fantastisch in haar werk, maar altijd op zoek naar manieren om beter te worden en omdat ik bedrijfskunde heb gestudeerd, vraagt ze vaak om mijn advies en die geef ik haar dan ook graag. Zij is mijn bestie.

Vrijdag wordt leuk: een feestje, gratis drank, en goede vrienden om me heen. Wat wil een meisje nog meer?

Als mijn leven een weg was, zou het een pas aangelegde ZOA zijn. Veilig en makkelijk, met een hoog percentage holle ruimte.

Hoofdstuk 2 – (Be)leven

N^{*ina*} Van ver hoor ik een zachte, vertrouwde stem: ‘Word wakker, lieverd.’

Met een kloppend hart open ik mijn ogen en zie ik de kalme, groene ogen van mijn oma. Wat een opluchting, het was maar een droom.

‘Heb je weer een nachtmerrie gehad, liefje?’ Ze kijkt bezorgd terwijl ze op de rand van mijn bed komt zitten en haar hand geruststellend door mijn warrige, lange haren haalt.

‘Het was weer dezelfde droom, oma. Papa en mama, en overal zombies,’ zeg ik half huilend.

‘Stil maar, schatje. Ik begrijp het.’

‘Wanneer stopt het nou eens? Het is elke week wel een keer zover ...’

Mijn verdriet slaat ineens om in boosheid. Ik ben boos op mezelf, op mijn ouders, op de wereld ... met de rug van mijn hand veeg ik ruw de tranen van mijn wangen.

‘Hoelang denk je dat het duurt voordat mensen volledig genezen van het zwaarste trauma uit hun leven?’ Ze zucht en gaat verder: ‘Wil je alsjeblieft niet zo streng zijn voor jezelf en jezelf wat tijd gunnen?’

Ze loopt naar het raam en trekt de zware gordijnen open, waardoor het zonlicht de kamer binnenstroomt en vraagt: ‘Weet je dat het een prachtige dag is vandaag?’

Mijn oma is geen typische oma. Ze is modern, met een vlot kort kapsel en spierwitte haren die niet grijs, maar echt wit zijn. Voor haar leeftijd ziet ze er nog fantastisch uit en ik hoop dat ik een deel van haar genen heb geërfd, zodat ik er later ook zo goed uitzie. Ze is geweldig, maar wat haar karakter betreft? Ze is een klein beetje excentriek.

Elke ochtend, met de precisie van een geoliede machine, trekt ze hetzelfde sportieve fluor roze Adidas-pakje aan. Het pakje spant strak om haar slanke lichaam, haar afgetrainde spieren duidelijk zichtbaar onder de

stof, met aan haar voeten in een paar felgekleurde Nike-hardloopschoenen, haar trouwe metgezel tijdens elke ochtendrun.

Andere vrouwen van haar leeftijd zouden er belachelijk uitzien in zo'n outfit, maar zij komt er moeiteloos mee weg.

'Ga je weer powerwalken met de buurvrouw? En is het niet verboden om tegelijkertijd Adidas *en* Nike te dragen?' vraag ik plagend.

'Lijkt het alsof dat me iets kan schelen?' Een glimlach breekt door op haar vrijwel rimpelloze gezicht en ik lach ook. Natuurlijk geeft oma niks om moderegels. Ze heeft zoveel meegemaakt in haar leven, dat ik zeker weet dat zij de uitdrukking 'pluk de dag' zou hebben uitgevonden als die nog niet bestond. Ze doet precies wat ze wil, zonder zich iets aan te trekken van wat anderen denken en daarin lijkt ik wel een beetje op haar.

'Hoe oud ben jij ook alweer?' vraag ik voor de grap.

'Vijfenvijftig,' antwoordt ze serieus.

'En hoe lang ben je al vijfenvijftig?' Niemand weet precies hoe oud oma is. Ze zegt altijd dat je zo oud bent als je je voelt, en dat zij haar leeftijd bepaalt, niet andersom.

Mijn oma is een sterke, zelfverzekerde vrouw. Ze heeft haar hele leven hard gewerkt en daarnaast een kind opgevoed. Vroeger was ze psychologe en een bekende counselor in Neuro-Linguïstisch Programmeren. Dat verklaart waarom ze altijd vragen stelt in plaats van directe adviezen te geven. Het is iets dat ze blijkbaar heeft overgehouden aan haar praktijk. Ze wil dat je zelf tot inzichten komt, zonder je iets in de mond te leggen.

Toen ze net met pensioen was beweerde ze dat ze voelde dat haar hersens aan het krimpen waren. Ze was er heilig van overtuigd dat dat gebeurt wanneer je ze niet meer intensief gebruikt. Maar natuurlijk had ze daar ook een oplossing voor: ze werd schrijfster. Nu schrijft ze zelfhulpboeken over seks, grotendeels gebaseerd op haar eigen ervaringen. En ze zijn nog succesvol ook! Ik geloof dat sommige van haar boeken zelfs in het Engels vertaald zijn.

Ik heb er geen van gelezen hoor. Ik ben veel te bang dat ik straks veel te veel details hoor over haar seksleven. Het idee dat ik me mijn oma met mijn opa moet voorstellen—of, erger nog, met een van haar huidige vriendjes... dat beeld krijg ik nooit meer van mijn netvlies af.

Opa is al lang geleden overleden, maar oma is nooit lang alleen geweest, want ze heeft altijd gedatet. Sterker nog, in de twee jaar dat ik bij haar woon, ben ik ervan overtuigd dat ze meer mannen heeft gehad dan ik.

Ze duwt ineens haar borsten schaamteloos omhoog, waarschijnlijk hingen ze te veel en vraagt: 'Wat ga je vandaag allemaal doen?' Ze trekt de dekens van me af en komt naast me op bed zitten.

Ik knijp mijn ogen samen tegen het felle licht dat nu de kamer vult en vraag: 'Hoezo? Wat we elke vrijdag doen, natuurlijk! Samen lekker rondhangen ... door de stad slenteren... zullen we in de grote kerk een paar kaarsjes aansteken? Zullen we een keer Gnocchi eens gezellig meenemen? Een wandeling is goed voor hem.'

'Wanneer ga je die hond nou eens een echte naam geven?' vraagt ze met een opgetrokken wenkbrauw.

'Hoezo? Die naam past perfect bij hem! Hij is zo'n schatje ... net als die lekkere aardappelpasta!'

'Ach ja, het is jouw hond, dus jij mag het zeggen. Hij lijkt het in elk geval niet erg te vinden, maar wat ik eigenlijk wil weten, is wat je *vanavond* gaat doen. Je bent jong, en je wilt wat, is dat niet?' Ze geeft me een knipoog.

'Nou, zo jong ben ik niet meer, oma, en ik *wil* niets. Wat ik tot nu toe gezien heb van mannen van tegenwoordig, valt nogal tegen. En bovendien heb ik geen zin in een vastgeroeste relatie.'

'Jezus, meid, hoe oud ben je nou? En wie heeft het over een *relatie*? En mocht het ooit zover komen, waarom zou het dan vastroesten? Alleen omdat je ouders niet gelukkig konden blijven, betekent toch niet dat dat jou ook gaat overkomen? Je kunt het toch maken zoals jij het zelf wil?' Oma stelt weer vragen, zoals altijd.

'Volgens mij is het niet zo simpel, oma. Om me heen zie ik alleen maar stelletjes die vastzitten in een sleur. Werk, kinderen, vakantie, altijd hetzelfde. En gelukkig lijken ze ook niet.'

Het is geen toeval dat talloze relaties uiteindelijk ten onder gaan. De verstikkende alledaagsheid wringt zich langzaam in je systeem, als een besmettelijke ziekte die moeilijk uit te roeien is. Daarom vind ik het van groot belang om mezelf ertegen te beschermen door er met een hele grote boog omheen te lopen.

‘Waarom zou je eraan beginnen als je toch al weet hoe het eindigt? Dat is niets voor mij,’ zeg ik.

‘Dat begrijp ik, schatje, maar je leeft maar één keer. Toch? Don’t worry, be happy?’

‘Oma ... vrijdag is *onze* dag. Ik kan de rest van de week nog wel stappen. Ik wil je niet alleen laten ...’

Ze staat op, loopt naar mijn kledingkast en opent een deur. ‘Wanneer ben ik ooit alleen geweest? Je gaat mij toch niet als excuus gebruiken?’

Ze begint door mijn kleding te graaien. ‘We gaan straks een mooi, sexy jurkje voor je kopen meisje en dan ga jij vanmiddag naar die bijeenkomst op je werk en het feest dat daarop volgt. Over *mijn* *lijk* dat ik jou je leven zie verspillen. Pluk de dag, schatje!’

Wauw, deze keer had ze geen enkele vraag gesteld ...

Maar dan voegt ze toe: ‘Weet je nog?’ en denk ik o toch nog een vraag! Ik dacht al...

‘Pluk de dag, Don’t worry, be happy... hoeveel van die oneliners ga je vandaag nog op me afvuren, oma?’

Natuurlijk wist ze van het feest, vast via Anita, die hier kind aan huis is, maar goed, het is nu besloten: ik ga naar het feest. En voor mij betekent dat één ding: er is geen weg meer terug. Als ik eenmaal iets heb besloten, kom ik er niet meer op terug. Ik ben Nina Palermo, en Nina Palermo twijfelt nooit aan zichzelf!

Achteraf denk ik dat oma gelijk had. Soms heb je iemand nodig die je een zetje geeft, zodat je weer gaat genieten van het leven. En dat is precies wat ik vrijdag ga doen.

Als mijn leven een weg was, zou ik er nog niet op hebben gereden, maar wel tot dezelfde bekende eindbestemming komen.

Hoofdstuk 3 - Sekscapades

N*ina* Mijn spiegelbeeld toont een zelfverzekerde vrouw in een elegante, donkerpaarse jurk. Het kledingstuk past perfect: de diepe V-hals accentueert mijn vormen subtiel, en het smalle zwarte riempje eronder benadrukt mijn zandloperfiguur, terwijl het strakke rokje stijlvol uitloopt tot net onder mijn knieën, waardoor de outfit zowel chic als verfijnd blijft.

Dit is niet de standaardkleding die ik tijdens het vrachtwagen rijden draag, dus op dagen als deze geniet ik extra van het opdoffen en van de gedachte dat elke man moeite zal moeten doen om zijn gedachten in toom te houden.

In mijn fantasie verschijnt er nu ineens een man achter me. Zijn sterke armen omsluiten me en zijn grote handen vinden hun weg naar mijn borsten. Ik ontspan en leun met mijn hoofd tegen zijn schouder, genietend van de warme aanraking.

Zacht grommend streelt hij me door de stof van de jurk, zijn hand naar beneden glijdend over mijn buik, totdat hij me ineens stevig vastpakt tussen mijn benen. Ik voel zijn opwinding tegen mijn rug, en mijn lichaam reageert instinctief met een langzaam draaiende beweging van mijn heupen.

In dit moment voel ik me op en top vrouwelijk en krachtig alsof ik de controle heb over zijn verlangen. Het is een spel van aantrekken en opwinden waar ik ontzettend van geniet.

Maar wanneer ik weer in de spiegel kijk, staat er niemand achter me. De hele sensatie was niets meer dan een illusie, opgeroepen door het verlangen dat nog in me borrelt. Het is pas een paar dagen geleden dat ik nog bij Sander was, maar toch word ik alweer overspoeld door datzelfde verlangen.

Er wordt gezegd dat mannen voortdurend aan seks denken. Nou, volgens mij geldt dat voor vrouwen net zo hoor, maar daar hoor je zelden iets over. Maar ik schaam me er niet voor - seks is voor mij iets natuurlijks en het verlangen naar intimiteit is niets om te verbergen.

Sommige vrouwen denken mannen niet nodig te hebben, maar daar geloof ik niets van. Voor mij gaat er niets boven de warmte van een man. Geen speeltje kan het gevoel van zijn handen op je huid, zijn adem in je nek, en de opwinding van zijn aanraking vervangen.

Het zijn de geluiden die ik misschien nog wel het meest opwindend vind: het lage gegrom van een man, het zachte gekus, het geluid van verlangen. En dan zijn er de handen—ik heb een kleine obsessie voor handen. Als ik een man ontmoet, zijn zijn handen het eerste waar ik naar kijk. Echte mannenhanden, met dikke aders en lange vingers, kunnen me direct in de verleiding brengen.

Sorry als dit je ordinair lijkt, maar dit is gewoon hoe vrouwen echt denken. Het is de realiteit. En nee, ik schaam me er niet voor te zeggen dat ik geniet van casual seks. Niet dat het dagelijks gebeurt, maar die ontmoetingen met mannen, gewoon af en toe zonder verplichtingen, zoals met Sander, houden het leven spannend wat mij betreft.

Hoe ik deze mannen ontmoet? Nou, tijdens mijn werk als vrachtwagenchauffeuse kom ik genoeg stoere types tegen. Natuurlijk kies ik zorgvuldig—niet elke man is geschikt voor een avontuurtje. Ik heb mijn principes; het is een spel met regels.

Dit zijn mijn drie gouden regels voor een seksescapade:

Doe een wikkel om die snikkel: Veiligheid staat altijd voorop. Altijd. Ook al gebruik ik de pil, ik neem nooit risico's. Geen enkele man is het waard om je gezondheid voor op het spel te zetten.

Get in, get out, get over it: Een seksescapade is een eenmalig iets. Herhalingen moeten vermeden worden, behalve als er echt iets speciaals is, zoals bij Sander. Anders heb je voor je het weet, te maken met verlangende blikken en ongewenste complicaties en die moeten ten alle tijden vermeden worden.

Geen swinger! Check die vinger: Bezet is bezet. Ik ben niet van plan iemand anders zijn relatie te verstoren. Als een man zijn partner wil bedriegen, moet hij dat maar met iemand anders doen, niet met mij.

Mijn ouders waren behoorlijk traditioneel als het ging om seks en relaties. Ze waren elkaars eerste en enige. Lange tijd dacht ik dat het voor mij ook zo zou zijn, tot ik besepte dat ik niet hetzelfde leven wilde leiden. Na hun dood heb ik alles omgegooid. Ik wilde niet vastzitten in een sleur zoals zij,

en dat betekende ook geen vaste relatie met Jeroen—zeker niet aangezien hij toch al niet trouw was.

Dus hier ben ik: een vrouw die plezier wil maken, volgens mijn eigen regels. Het leven is te kort om niet te genieten, toch?

De geur van mijn parfum vult de kamer terwijl ik me klaarmaak om de wereld te veroveren en deze geweldige jurk gaat me daar zeker bij helpen.

Toch trek ik de jurk zo weer uit, want hij is iets te opvallend voor de zakelijke bijeenkomst die voor het feest plaatsvindt. Maar voordat ik hem uittrek, maak ik snel een selfie en stuur die naar Anita. Daarna trek ik de jurk voorzichtig uit en stop hem in mijn kleine koffer.

Anita antwoordt meteen met een selfie van haarzelf in een strakke zwarte kokerrok, blauwe blouse en hoge hakken.

A: Ben je er ook klaar voor?

Ik: Watch out world, 'cause here we come.

Ik stop mijn telefoon in mijn tas en loop met mijn koffer de trap af, waar oma en ik gaan wachten tot Anita en John mij komen ophalen. Terwijl we wachten, zie ik dat oma me onderzoekend aankijkt.

‘Waar is die mooie jurk gebleven?’ vraagt ze.

‘Die trek ik straks pas aan voor het feest,’ antwoord ik, ‘Kijk maar, ik heb net een selfie gemaakt.’

Oma pakt mijn telefoon en als ze de foto bekijkt, zie ik haar ogen oplichten van trots.

‘Ik heb er geen woorden voor. Je bent echt prachtig, Nina! Wat zouden je ouders trots op je zijn...’

“Ik weet het,” zeg ik, terwijl het besef binnenkomt dat we allebei mijn moeder missen. Ik slik de opkomende emoties weg en dwing mezelf om ergens anders aan te denken.

‘Gelukkig hoef ik vanavond niet alleen te zijn. Anita en John zijn erbij, dus het wordt vast gezellig.’

‘En, gaat het goed tussen Anita en John?’ vraagt oma met een nieuwsgierige blik. Ze weet dat John net uit een moeilijke relatie komt en dat dit zijn eerste relatie is sinds zijn scheiding. Ze hoopt, net als ik, dat het goed voor Anita zal uitpakken.

‘Ze lijken gelukkig te zijn, oma. Maar je weet hoe Anita is, ze is niet iemand voor langdurige relaties. Ze genieten nu gewoon van het moment,

en daar gaat het om. Wat er morgen gebeurt, zien we dan wel. Pluk de dag, toch?’

Net op dat moment hoor ik een auto toeteren. Ik kijk uit het raam en zie John’s zwarte Citroën voor de deur staan.

‘Doei, oma! Je weet dat ik vanavond niet meer thuiskom, hè?’

‘Doe niets wat ik niet zou doen?’ Zegt tovert een ondeugende grijns op haar gezicht. Het klinkt meer als advies dan als een vraag, maar of het goed advies is, daar twijfel ik aan.

En nu rijden we met een flinke snelheid van 150 kilometer per uur over de Duitse autobahn. John blijkt een geweldige chauffeur te zijn. Natuurlijk verwacht je dat van een vrachtwagenchauffeur, maar een auto besturen is toch anders. Terwijl hij geconcentreerd voor zich uit kijkt, bewonder ik zijn sterke profiel en de scherpe lijn van zijn kaak.

Anita praat ondertussen honderduit over wat er straks allemaal gaat gebeuren: ‘Er is een hele delegatie Amerikanen overgevlogen vanuit Audi VS,’ zegt ze enthousiast. ‘Een paar directieleden, maar ook enkele managers.’

Ze kijkt me met grote, opgewonden ogen aan, want Anita houdt van roddels, maar dat had ik je al verteld.

‘Ze zijn hier sinds maandag en hebben al kennisgemaakt met een aantal mensen. Straks worden ze officieel aan iedereen voorgesteld, en dan horen we eindelijk wat dit allemaal te betekenen heeft.’

‘We komen er vanzelf wel achter,’ zeg ik nuchter.

‘Ben je niet benieuwd?’ vraagt ze, bijna verbaasd dat ik niet dezelfde opwinding voel als zij.

Ik schud mijn hoofd, want carrière en bedrijfsontwikkelingen hebben me nooit zo geïnteresseerd. Dat is meer Anita’s ding. Zij wil graag hogerop komen bij Audi, maar ik niet. Ik ben meer iemand die met de stroom meegaat. Mijn familie bestaat uit hardwerkende mensen, vooral mijn vader. Hij heeft zich van een eenvoudige achtergrond opgewerkt tot succesvol zakenman. Maar gelukkig? Dat was hij volgens mij nooit.

Op de dag van hun ongeluk waren mijn ouders op weg terug van een afspraak met advocaten om hun echtscheiding te regelen. Misschien was dat beter voor hen geweest, want gelukkig kan ik ze me niet herinneren.

‘Jij denkt dat je geluk kunt kopen door carrière te maken ...’ zeg ik tegen Anita. ‘... maar zo werkt het niet. Een baan is een baan, niet je leven. Mij